

[Uitzending 415: Romeinen 1:1 t/m 4]

De apostel Paulus begint zijn brief aan de gelovigen te Rome met een klassieke aanhef van een brief. Eerst de afzender, daarna de geadresseerden (vs.7) en vervolgens de groet (vs.7). De aanhef van de apostel is daarbij geheel gestempeld door het geloof in de Here Jezus Christus. De naam Paulus, die vanaf Hand.13:9 de Hebreeuwse naam Saulus of Saul vervangt, is zijn Romeinse naam. Paulus introduceert zich eerst als 'dienaar van Christus Jezus' (Gal.1 en Fil.1).

Het eerste hoofdstuk van de Romeinenbrief geeft de inhoud van de brief al kort weer, de introductie, de zendingsmotieven van de apostel, de omschrijving van het evangelie en de toestand van de mens in zonde die het evangelie noodzakelijk maakt. Het eerste hoofdstuk geeft de inhoud van de hele brief weer. Paulus onderwijst de christenen in Rome en allen die de brief lezen de totale verdorvenheid van de mens. Vanuit zichzelf en van nature is een mens onherroepelijk en hopeloos verloren. Hij of zij moet de gerechtigheid van de HERE ontvangen want vanuit zichzelf kan geen mens de door God gevraagde gerechtigheid verwerven.

Het is **voor ons** opvallend om te zien, dat deze brief van Paulus (met een voor de christelijke leer zo'n belangrijke inhoud) juist **aan** de christengemeente te Rome werd geadresseerd. Vooral om haar voor allerlei wind van leer te behoeden en rechte sporen aan te geven in de leer.

Het is voor iedere kerk of gemeente goed om de kerkelijke geloofsstandpunten en uitspraken aan de inhoud van de Romeinenbrief te toetsen en te overwegen. Of een mens nu bij een rooms-katholieke, protestantse of orthodoxe kerk of gemeente hoort, allemaal moeten we onze geloofsstandpunten en overtuigingen toetsen aan het Woord van God. Romeinen 1 vers 16 en 17 is één van de sleutels tot het begrijpen en verstaan van de boodschap van de Romeinenbrief. Paulus schrijft: **Ik schaam mij niet voor dit goede nieuws. Het is immers door de kracht van God het middel waardoor mensen die het geloven, gered worden. In de eerste plaats is dit nieuws voor de Joden, maar ook voor alle andere volken.**

Want in dat goede nieuws wordt de rechtvaardigheid van God bekendgemaakt. Dit betekent dat iedereen volkomen op Hem moet vertrouwen. De profeet Habakuk heeft immers geschreven: De mensen die rechtvaardig zijn, zullen door hun geloof echt leven. Luisteraar, is dit ook de belijdenis en de boodschap van uw kerk of gemeente?

Romeinen 1 vers 1:

Van: Paulus, een dienaar van Christus Jezus. Hij heeft mij uitgekozen om Zijn apostel te zijn en overal het goede nieuws bekend te maken.

Paulus introduceert zich eerst als '**dienaar van Christus**'. Het Griekse grondwoord voor dienaar is **doulos** en betekent slaaf of dienstknecht. Het geeft een relatie van eigendom, toewijding en gehoorzaamheid aan. Daarnaast is het in de Romeinenbrief (maar ook in de hele Bijbel) een eervolle benaming voor een volgeling van Christus.

Paulus nam bereidwillig de positie in van een dienaar. De Here Jezus Christus heeft ons lief en stierf voor ons aan het kruis, maar Hij maakt Zijn volgelingen nooit tot onmondige slaven. Een mens moet vrijwillig naar Hem toekomen en zichzelf aan Hem onderwerpen. De Heiland zal nooit iemand dwingen om Hem te dienen. Jezus zei zelfs tegen Jeruzalem: **Och, Jeruzalem, Jeruzalem! De stad die de profeten vermoordt. De stad die stenen gooit naar de mannen die gestuurd zijn om haar te helpen. Hoe vaak heb Ik uw kinderen bijeen willen brengen als kuikens onder de vleugels van de moeder?** (Luc. 13:34). En bij een andere gelegenheid zegt de Here: **En toch wilt u niet bij Mij komen om eeuwig leven te vinden** (Joh. 5:40). Het is een bijzonder voorrecht om een doulos (een slaaf) van Christus te mogen zijn. Hoe is dat bij Paulus begonnen? We lezen het in Handelingen 9.

Op de weg naar Damascus zei de Here tegen hem: **Saul, Saul, waarom vervolgt u Mij? Wie bent U, Here? Vroeg Saulus. Ik ben Jezus, zei de stem, die u zo fanatiek vervolgt. Sta op en ga de stad in. Daar zal u gezegd worden wat u moet doen.** Zo leerde Saulus de Here Jezus kennen en werd hij een dienaar van Christus.

Paulus staat in de lijn van andere dienaren van God, zoals Mozes (Joz.1:1) en Jozua (Ri.2:8). 'Christus' is hier niet alleen één van de eigennamen van de Here Jezus, maar vooral de Griekse weergave van Messias.

Na de eerste introductie noemt Paulus zich ook een '**uitgekozen apostel**'. Het Griekse grondwoord voor 'uitgekozen' betekent: geroepen. Het geeft het van Gods wege 'geroepen' zijn aan. We komen de uitdrukking ook regelmatig in het Bijbelboek Handelingen tegen (Hand.9, 22 en 26). Het woord apostel betekent: **gevolmachtigde afgezant**. We vinden de aanduiding in de aanhef van de meeste brieven van Paulus (behalve in Fil., 1 en 2 Thess. en Filemon).

In Lucas 6 vers 13 t/m 16 vinden we een lijst van de 12 leerlingen van Jezus: **Tegen de morgen riep Hij Zijn leerlingen bij Zich en koos er twaalf uit die Hij Zijn apostelen, gezanten, noemde.**

Het waren Simon (die Hij voortaan Petrus noemde) en diens broer Andreas, Jakobus, Johannes, Filippus, Bartholomeüs, Mattheüs, Thomas, Jakobus (de zoon van Alfeüs), Simon de Zeloot, Judas (de zoon van Jakobus) en Judas Iskariot (die Hem later zou uitleveren).

Ook al behoorde Paulus niet tot de twaalf, en heeft hij de Here Jezus tijdens Zijn leven op aarde nooit ontmoet, toch is de Here Jezus **na** Zijn opstanding aan hem verschenen (Hand.22 en 26; en 1Kor.9 en15). Daarbij heeft de Heiland hem persoonlijke geroepen en hem de verantwoordelijkheid van apostel toevertrouwd (vs.5 en Gal.1:1). Paulus is door de HERE 'afgezonderd', dat wil zeggen **apart gezet** voor de verkondiging van het Evangelie. Bij dit afzonderen moeten we vooral denken aan Gods verkiezend voornemen om Paulus voor deze bediening te roepen (Gal.1:15).

In de brief aan de christenen van Korinthe maakt Paulus duidelijk dat het verkondigen van het evangelie geen vrijblijvende zaak is. Het is een opdracht die de Here al Zijn volgelingen geeft. Daarbij geeft de HERE aan individuele gelovigen bijzondere taken (Ef.4:11 en 12) zoals apostelen en evangelisten, maar dat wil niet zeggen dat de anderen met de armen over elkaar kunnen gaan zitten. Paulus zegt: **Want als ik het goede nieuws bekendmaak, heb ik geen reden om trots te zijn. Ik kan gewoon niet anders. Het zou er slecht voor mij uitzien, als ik het niet bekendmaakte. ...ik doe eenvoudig wat de Here mij heeft opgedragen** (1Kor.9:16 en 17).

Paulus was een geroepen apostel. De Here Jezus zegt in Joh.13 vers 16: **Luister goed, een knecht is niet de meerdere van zijn baas en een boodschapper niet van wie hem gestuurd heeft!**

De gevolmachtigde afgezant (de boodschapper) is niet meer dan zijn Meester, maar aan Hem onderworpen. De boodschapper kan de boodschap niet zelf bepalen maar moet de boodschap zuiver en eerlijk overbrengen.

Hij moet getuigen van de opgestane Christus. Paulus zei dat Christus hem na Zijn opstanding is verschenen. 1 Korintheërs 15 vers 8 t/m 11: **En als allerlaatste heb ik Hem ook gezien, ik een onwaardige. Ik ben de minste van alle apostelen en zou niet eens een apostel mogen worden genoemd, omdat ik de gemeente van God vervolgd heb. Maar wat ik ben, ben ik omdat God zo goed voor mij is geweest. En dat was niet tevergeefs, want ik heb harder gewerkt dan de andere apostelen. Toch heb ik dat niet zelf gedaan, maar God deed het door Zijn genade. En het gaat niet om hen of mij. Waar het om gaat, is dat wij allemaal hetzelfde goede nieuws hebben gebracht en dat u het hebt aangenomen.**

Ook in 1 Korintheërs 9 (een hoofdstuk waar het gaat over de rechten van apostelen) zegt Paulus hetzelfde, 1Kor.9:1 en 2: **Ben ik dan niet vrij? Ben ik geen apostel? Heb ik onze Here Jezus soms niet gezien? Heeft de Here mij soms niet gebruikt om u tot geloof in Hem te brengen? Al zeggen anderen dat ik geen apostel ben, u kunt dat niet zeggen. U bent zelf het levende bewijs: de Here heeft Zijn stempel op u gezet.** Bij de bespreking van het Bijbelboek Handelingen hebben we gezien dat de Here de apostel Paulus ook de gaven van genezing en het spreken in tongen had gegeven (het spreken in tongen wordt ook wel 'klanktaal' of 'spreken in andere talen' genoemd). De Here gaf hem ook macht en kracht om doden op te wekken. We hebben in het Bijbelboek Handelingen verslagen gelezen van zowel Petrus als Paulus die doden opwekte.

Paulus is een dienaar van Christus Jezus en apart gezet tot de verkondiging van het evangelie van Jezus Christus. Luisteraar, waartoe bent u afgezonderd of uitgekozen door de Here? Een vraag die u mogelijk vreemd in de oren klinkt. Maar deze vraag is gebaseerd op wat de apostel Paulus tegen de christengemeente van Thessalonica zegt: **Beste broeders en zusters, wij weten dat God van u houdt en u heeft uitgekozen.**

En u bent weer een voorbeeld geworden voor alle christenen in Macedonië en Achaje.

Van u uit heeft het goede nieuws verder zijn weg gevonden, tot ver over de grenzen. Waar wij ook komen, horen wij over uw geloof in God. Zij vertellen ons ook dat u ernaar uitkijkt dat Zijn Zoon Jezus uit de hemel zal terugkomen. Hij is door God weer levend gemaakt en bevrijdt ons van Gods toekomstig oordeel (1Thess.1). De mensen in de tijd van Paulus vertelden over de christenen in de stad Thessalonica, dat zij **zich van de afgoden hadden afgekeerd om nu de levende en ware God te eren en te dienen.** Wat zeggen de mensen vandaag over christenen?

Een klein Chinees meisje zei eens: *Christenen zijn zout en zout maakt dorstig.* Laten we **daar** eens over nadenken. Bent u een christen? Maakt u anderen dorstig naar Christus? Hij is het levende Water en geeft het water des Levens om niet. Bij dit alles kan het zijn dat een mens nog een baby in het geloof is. Het enige dat een net geboren baby goed kan verdragen is de zuivere moedermelk. Paulus schrijft in 1 Korintheërs 13 vers 11: **Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, dacht ik als een kind en redeneerde ik als een kind. Maar nu ik volwassen ben, heb ik het kinderlijke voorgoed achter mij gelaten.**

Een geestelijk volwassen christen heeft het verlangen om het evangelie door te geven aan mensen die op zijn of haar weg worden geplaatst. Hij of zij verlangt ernaar anderen aan de voeten van de Heiland te brengen. Hen naar Christus te leiden. Paulus zegt in Rom.1:1, **Hij heeft mij uitgekozen om Zijn apostel te zijn en overal het goede nieuws bekend te maken.** Met de uitdrukking, **Hij heeft mij uitgekozen** geeft Paulus ook aan dat hij het evangelie niet heeft bedacht maar dat het evangelie van God afkomstig is.

Een mens kan Gods evangelie aannemen of verwerpen. De gevolgen van zowel het één als het ander zijn voor eigen verantwoordelijkheid. En wat is het goede nieuws waar Paulus het over heeft? Romeinen 1 vers 2: **namelijk dat God nú heeft gedaan wat Hij lang geleden door Zijn profeten in de Boeken al had beloofd.**

Het evangelie is niet splinternieuw. Het werd door Gods profeten in het hele OT beloofd. Het is de boodschap dat God de mensen liefheeft en hen de weg aanbiedt om van zonden en schuld te worden verlost.

Gered te worden voor de eeuwigheid. Het aanvaarden van Gods evangelie brengt een mens in een liefdesrelatie met God. **Zodat ieder die in Jezus Christus gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft** (Joh.3:16).

Wat heeft de HERE in het OT allemaal beloofd? Het antwoord is: de heilsfeiten van het evangelie. Zoals de komst van Jezus Messias, Zijn lijden, Zijn plaatsvervangend offer, Zijn opstanding en verhoging en de vergeving van zonden. Het Evangelie is de vervulling van de beloften uit het OT. Paulus zegt in Handelingen 13 vers 32: **Wij brengen het goede nieuws dat de belofte die God lang geleden aan onze voorouders heeft gedaan, in onze tijd werkelijkheid is geworden. God heeft die belofte vervuld door Jezus weer levend te maken.**

Tot de profeten van het OT behoren niet alleen de bekende profeten die kleinere en grotere geschriften hebben overgeleverd, maar bv. ook Mozes, Samuël en David, die allen van het heilsplan van God en van de Messias getuigen (Luc.24:27; Hand.3:21-24; Hand.10:43). Regelmatig maakt Paulus duidelijk, dat hetgeen hij onderwijst, gebaseerd is op de 'Boeken'. De 'Boeken' zijn in Romeinen de boeken van het OT. Daarin wordt over Gods beloften gesproken. In wezen geeft Rom.1: 2 t/m 6 een definitie van het evangelie van Jezus Christus. Romeinen 1 vers 3:

Het gaat over Gods Zoon, Jezus Christus, onze Here. Menselijk gezien stamt Hij van David af. De beloften uit het OT handelen 'over Gods Zoon, Jezus Christus, onze Here'. Daarin klinkt de profetie van Ps.2:7 door: **Jij bent Mijn Zoon, Ik heb Je vandaag het leven gegeven**'. Onder andere in Fil.2 maakt Paulus duidelijk, dat 'Gods Zoon, Jezus Christus' er al was, voordat Hij op aarde werd geboren.

Verder drukt het Zoonschap van Christus de unieke relatie uit met de Vader, een relatie die we kunnen kenmerken met de woorden **liefde** en **eenheid**.

De Zoon, Jezus Christus stamt menselijk gezien af van David. Voor de uitdrukking 'stamt van David af' staat in de Griekse grondtekst: Hij is '*geworden uit het zaad van David*'. Paulus gebruikt het werkwoord 'geworden', waarschijnlijk om het goddelijke en bijzondere aspect van de komst van de Zoon van God aan te geven (Gal.4:4).

Dat Gods Zoon als mens uit het zaad van David zou komen, vinden we als belofte voorzeggd in het OT. In het NT wordt bevestigd, dat deze belofte in Jezus Christus is vervuld. Jezus Christus is de Zoon van God **en** Hij is Zelf, ook God. Voor mensen als u, jij en ik is dat een mysterie. Christenen geloven het, belijden het en staan er voor 100% achter maar begrijpen kunnen we het niet. Met de kerk van alle eeuwen en tijden belijdt de christelijke kerk (ook vandaag) dat zij gelooft in een Drie-enige God, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Maar, werpt iemand tegen, als Jezus God is waarom bidt Hij dan Zelf: *Onze Vader die in de hemelen zijt?* Omdat Hij met het **Onze Vader** Zijn leerlingen leert wat ze moeten bidden. Maar ook omdat Hij de Middelaar is tussen God en mensen. Als Middelaar voor de mensen bij God bidt Jezus bij het graf van Lazarus in Johannes 11 vers 41 en 42: **Vader, dank U wel dat U mijn gebed verhoort. Ik weet dat U Mij altijd hoort, maar Ik wil graag dat de mensen hier zullen geloven dat U Mij gestuurd hebt. Daarom zeg Ik dit.**

Romeinen 1 vers 4:

Doordat Hij terugkwam uit de dood heeft de Heilige Geest met kracht bewezen dat Hij de Zoon van God is.

Een belangrijke uitspraak met betrekking tot het God-zijn van Christus.

De opstanding van Christus **maakte** Hem **niet** tot God maar de Heilige Geest onthulde daarmee met kracht wie Jezus Christus werkelijk is: niet zomaar een mens maar, de Zoon van God, God Zelf!

Spreekt vers 3 over de menswording (de vernedering van de Zoon van God), in vers 4 gaat het om Zijn verhoging. Het taalgebruik is plechtig en heeft iets van een lied of een credo (een geloofsbelijdenis). De woorden getuigen van de opstanding en de verheerlijking van de Zoon.

Al **voor** dat moment **was Hij al** de Zoon van God. Maar door Zijn opstanding (en de daarop volgende hemelvaart) is het bewijs van Zijn God-zijn onweerlegbaar geleverd. In Handelingen 17 vers 31 horen we Paulus getuigen: **Want Hij heeft een dag vastgesteld waarop Hij rechtvaardig over de mensheid zal oordelen, door een man die Hij daartoe heeft aangewezen. Om iedereen te garanderen dat Hij Zijn Woord zal houden, heeft Hij die man uit de dood laten terugkomen.**

Zijn gezag zal uiteindelijk ook door ieder schepsel erkend moeten worden (Fil.2:11, **en iedereen zal tot eer van God de Vader openlijk erkennen: Jezus Christus is de Here**).

In vers 4 lezen we: **Doordat Hij terugkwam uit de dood heeft de Heilige Geest met kracht bewezen dat Hij de Zoon van God is.**

De woorden 'met kracht' kunnen we interpreteren als 'met majesteit en macht'. Het geeft dan aan dat de Here Jezus sinds Zijn opstanding deelt in Gods heerlijkheid en uitvoerende macht (Rom.8:34; Ef.1:20). Hij zit aan Gods rechterhand. Zoals vers 3 betrekking heeft op het mens-zijn van Jezus tijdens zijn leven op aarde, zo wijst vers 4 op de geestelijke en hemelse werkelijkheid. Sinds Zijn opstanding heeft Christus een geestelijk lichaam, Zijn opstandingslichaam. Paulus noemt het in 1Kor.15:44 een geestelijk lichaam. Zo bewees Jezus veel meer te zijn dan alleen de Zoon van David.

De Griekse grondtekst spreekt in vers 4 over de 'opstanding van **doden**', aangezien de opstanding van Christus het eerste voorbeeld en de garantie is van 'de opstanding' van **alle** doden (Hand.4 en 1Kor.15).

Bij wijze van climax, noemt Paulus pas aan het slot van vers 4 de naam van de 'Zoon van God'. In de Griekse vertaling komt dat beter uit dan in Het Boek. Er staat: **Jezus Christus onze Here**. Jezus is de naam die de Zoon van God bij Zijn geboorte op aarde ontving, de aanduiding 'Christus' geeft aan dat Hij de Messias, de Gezalfde van de HERE is en 'Here', dat de Zoon deel heeft aan Gods heerschappij. De titel 'Here' is met name verbonden aan Zijn opstanding uit de dood (Hand.2:36; Rom.10:9; Fil.2:11). Het is de opstanding die Jezus voorstelt als de Zoon van God. Eerst wordt Hij gezien in de tijd van Zijn mens-zijn. Geboren, opgegroeid en levend op aarde. In de kracht van Zijn leven wordt Jezus veracht en verworpen door de mensen.

Zijn menselijke zwakte komt naar voren als Hij bij een bron neerzit om te rusten **en** als Hij van vermoeidheid dwars door een storm op het meer heen slaapt. Ten slotte wordt Hij aan een kruis terechtgesteld. Hoewel Hij een Man van smarten was en bekend met lijden, kwam er het moment waarop Hij uit de dood werd opgewekt. Zijn opstanding bewijst dat Hij de waarheid sprak toen Hij in Joh.8:23 tegen de Joden zei: **U bent van hier beneden, Ik ben van boven. U bent van deze wereld, maar Ik niet.**

Zijn opstanding is ook de verzekering dat Jezus Christus naar deze aarde zal terugkeren als de Rechter en als de Koning der koningen en Here der Heren.

Want Hij heeft een dag vastgesteld waarop Hij rechtvaardig over de mensheid zal oordelen, door een man die Hij daartoe heeft aangewezen. Om iedereen te garanderen dat Hij Zijn woord zal houden, heeft Hij die man uit de dood laten terugkomen (Hand.17:31).

Luisteraar, hoe zult u op die dag voor Hem staan? Staat u dan voor uw Rechter of voor uw Redder?

In de volgende uitzending lezen we verder in Rom.1.